

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt V. Interrogationes aliquot factæ suæ Sanctitati à Reverendissimo Patriarcha Maronitarum super fide, & ritibus Catholicis; manifestandæ in Synodo celebranda circa festum Paschatis Anno 1578.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPUT V.

processione Spiritus sancti, à Patre, & Filio, de consecratione panis azymi, vel fermentati, de Purgatorio, de beatitudine animarum, de primatu summi Romani Pontificis, nec non de Sacramentis, & libris Canonicis, & reprobo, ac damno quicquid illa reprobavit, & damnavit.

Præterea amplector, suscipio & approbo quæcunque alia Concilia, quæ recipit, & approbat sacrosancta Catholica & Apostolica Romana Ecclesia, & maxime sanctam Oecumenicam generalem Synodum Tridentinam, novissime celebratam, ac damno & reprobo omneshæreses, & auctores earundem, quos & quas reprobat, & damnat dicta sancta Catholica & Apostolica Romana Ecclesia, nec non quicquid illa tenet, & docet cum omni devotione, & reverentia suscipio & amplector. Illos quoque Doctores, & Sanctos Patres, quos eadem Romana Ecclesia approbat, reverenter suscipio. Teneo, & confiteor sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, & ipsum Romanum Pontificem successorem esse beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie esse caput, & omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi in beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam à D. N. JESU Christo plenam potestatem traditam esse: Cujus Ecclesie unitatem tanti facienda esse affirmo, ut nullos extra eandem Ecclesiam Catholicam existentes æternæ vitæ participes fieri posse confitear.

Inter promitto, me tanquam obedientiæ filium ordinationibus, præceptis, censuris, ac jussionibus sanctissimi Domini nostri N. divina providentia Papæ & successorum suorum Romanorum Pontificum canonicè intrantium, & Sedi Apostolicæ semper, & fideliter obtemperaturum.

Hanc veram, Catholicam fidem, quam in præsentis sponte profiteor, & veraciter teneo, eandem integram & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum, constantissimè, DEO adjuvante, retinere ac confiteri spondeo, voveo ac juro. Sic me DEVS adjuvet, & hæc sancta DEI Evangelia. Ego N. &c.

Interrogationes aliquot factæ suæ Sanctitati à Reverendissimo Patriarcha Maronitarum super fide, & ritibus Catholicis; manifestandæ in Synodo celebranda circa festum Paschatis Anno 1578,

De Baptismo. §. 1.

Quantum ad Sacramentum Baptismatis. Primo, nos benedicimus & consecramus aquam, quoties volumus baptizare, non autem consecramus in Sabbato Sancto secundum ritum Ecclesie Romanæ. Secundo, Non simul baptizamus masculos & feminas, credentes hoc pacto affinitatem contrahi. Tertio, Ordo etiam Baptismatis nostri diversus est ab Ecclesia Romana, quamquam forma sit eadem. Quarto, Item quia gens nationis nostræ habitat mixta Schismaticis, hinc quandoque fit, ut nostrorum filii ipsorum ritu baptizentur.

Responso.

Ad primum. Laudabile est benedici fontem baptismi in Sabbato Sancto, idque paulatim in Ecclesiam Maronitarum esse introducendum: quia, ut patet de Consecratione Dist. 4. antiquissimus fuit omnium Ecclesiarum usus ab Apostolis acceptus, in Paschate, & in Pentecoste conferte baptismum: in Paschate præcipuè, quia propriè (inquit Leo Papa *Can. Propriè, eo tit.*) in morte Crucifixi, & in resurrectione ex mortuis potentia baptismi novam creaturam condidit ex veteri, ut in renascentibus & mors Christi operetur & vitæ dicente Apostolo: *An ignoratis, quia quicumque baptizati sumus in Christo JESU, in morte ipsius baptizati sumus: conspersi enim sumus cum illo per baptismum in mortem, ut quomodo surrexit Christus à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vite ambulemus.* Hæc ille. Imo Siricius Papa (*ibidem Can.* Non ratione) temeritatis arguit Claracensem Episcopum, quod extra hæc duo tempora baptizaret. Qui mos licet modò non servetur, quod ea tempora adultis essent attributa, qui nunc rariè veniunt ad baptismum, decet tamen retinere consuetudinem sub ipsam Pascham benedicendi fontem baptismi, & sine ullo scandalo videri ut id introduci possit apud Maronitas.

Ad secundum, Hujusmodi affinitas nulla est, cum veteres canones (30. 4. 3. can. Pyctæ, ium, & lib. 6. de cognitione spirituali,) non aliam agnoscant affinitatem ex baptismo, nisi paternitatem, compaternitatem, & fraternitatem, quæ sit inter regeneratum & liberatum regenerantis, tum susceptoris. Imò Tridentinum Concilium Sess. 24. c. 2. statuit ut inter susceptores, & baptizatum, & illius patrem & matrem: nec non inter baptizantem & baptizatum, baptizatique patrem & matrem tantum spiritualis cognatio contrahatur.

Ad tertium, Cum Florenanum Concilium suas Græcis caeremonias reliquerit, possent & suæ permissi Maronitis in Baptismo: dummodo per viros doctos ab omni superstitionis, aut erroris specie expurgentur.

Ad quartum, Licet permittendum non sit, ut

Distinctio servetur forma, licet videatur diversa

in erro-
ribus an-
notaris,
dicitur
enim ibi
Baptize-
tur a-
gnus de
g'tege
Christi
in nomi-
ne Patris
& Filii &
Spiritus
sancti.
Amen.

Catholicorum filii à Schismaticis baptizentur, valer tamen eorum baptismus. (ut habetur de *Consecratione dist. 4. Can.* Si non sanctificatur *Can.* Romanos. *Can.* A quodam Judæo; & in *Concl.* Florentino in unione Armenorum,) si tamen debita forma & materia adhibita sint, cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, dummodo non intendat baptizans profiteri, vel inducere suum errorem & hæresim, addendo formæ aliqua verba orthodoxæ fidei repugnantia. Quapropter servandum est, quod statuitur in Concilio Arelatenſi relato de *Consecratione dist. 4. Can.* de Arrianis, ut videlicet ab hæreticis baptizati interogentur, qua forma fuerint baptizati: nam si constabit ritè baptizatos, nihil agendum est; si ritè, simpliciter baptizentur; si probabiliter dubitetur, sub conditione baptizentur.

De Chrismate. §. 2.

Quantum ad Sacramentum Confirmationis attinet. Primò, Quia chrisma nostrum hocce anno præſenti antiquo ritu consecravimus, offerendetur populus noster, si ex propria mea auctoritate id ipsum igne absumerem; idem dico de chrismate, quod Divina favente gratia hocce die Jovis Sancto, secundum ritum Ecclesiæ Romanæ, & Pontificis sum consecraturus, quod servatum velim pro aliquo anno, eandem ob causam; insuper non ita facile hic reperitur balsamum. In posterum chrismate sancto pueros ungemus circa annum ætatis eorundem octavum: scire etiam aveo, quid statuendum sit circa nostrates, antiquo nostro ritu chrismate inunctos, idque à Sacerdote, & tempore baptismi?

Responsio.

Servetur
in confe-
ctione
Ecclesiæ
Romanæ
ritus,
& quoad
annuam
combustionem,
si id sine
scandalo
comode
fieri pos-
sit.

Ad primum, Per hæc initia liberandi à chrismatis annua combustione, ob populorum offensionem, & inopiam balsami, modò moneantur ut pedetentim studeant hortari populos ad recipiendum hunc Ecclesiæ Romanæ ritum, de quo Fabianus Papa Martyr de *Consecr. dist. 3. Can. Litteris*; severè scribit Episcopis Orientalibus in hæc verba: *Litteris vestris invenimus quosdam religionis vestra Episcopos, à vestro nostroque Ordine distare, & non per singulos annos in cæna Domini chrisma conficere. Errant vero, qui talia excogitant, & mente vesana potius quam recta sentientes hoc facere audent. Sicut enim ipsius diei solemnitas per singulos annos est celebranda, ita ipsius chrismatis sancti confectio per singulos annos est agenda, & de anno in annum renovanda, & Fidelibus est tradenda: quia novum Sacramentum est, & per singulos annos in jam dicta die innovandum, & vetus in sanctis Ecclesiis est cremandum.*

Servetur
consuetudo
nec
præfigenda
est ætas,
videlicet
non ante usum
rationis.

Ad secundum Concilium, Aurelianense (relatum de *Consecr. dist. 5. Can. Ut jejuni*) sancite videtur, ne ante usum rationis pueri chrismantur: Sic enim ait, *ut jejuni ad confirmationem veniant, perfecta ætatis: ut moneantur confessionem facere prius, &c.* nec immeritò: hæc enim de causâ, dum quis confirmatur, alapa creditur, ut admoneatur quemadmodum juxta verbum Evangelicum ante Reges & Præfides flagella pro fide æquanimitè ferre debeat, & mortem: pueri autem ante usum rationis tam ad pugnam quam ad hujusmodi cætemonias inepti sunt. Cæterum quoniam id solo Ecclesiæ usû tenetur, non malè sentit Dominicus Sotus in 2. *Sent. dist. 7. q. unica art. 8.* si aliquibus nationibus usus esset confirmare infantes.

retineri posse, cum id etiam statuit Ecclesiæ primitiva, ut ex Dionysii 2. *cap. Ecclesiastica hierar. via* colligitur.

Ad idem secundum, Sacramentum à presbytero collatum irritum est, ut ait Eusebius Papa de *Consecr. dist. 5. Can. Manus*: id quod Innocentius primus *Epistola* ad Engobinum Episcopum *cap. 3.* docet, non solum consuetudine Ecclesiastica demonstrari, sed etiam actis Apostolicis, quæ asserunt Petrum, & Joannem esse missos, qui baptizatis traderent Spiritum sanctum. Tameiſi, ut Florentinum Concilium in unione Armenorum docet, possit presbyter ex Papæ dispositione confirmare, quod Ecclesiæ Calatitanæ concessit D. Gregorius *lib. 3. Regist. Epistola 26.* quam dispensationem Apostolicam, quia Hierosolymitanæ Ecclesiæ collatam esse non legimus, idcirco si qui à presbyteris chrismati vellent iterum ab Episcopo chrismari, possent chrismari cum cæteris verò, qui sine scandalo ejus rei nequeunt admoneri, dissimulandum est, cum non sit Sacramentum necessarium salutis.

Eusebius
Pontifex.
Innocentius
Pontifex.

De Eucharistia. §. 3.

De sanctissimo verò Missæ Sacramento, Primò, Nos Missam celebramus in solo azymo, laici verò nostri sub utraque specie communicant. Secundo, neque pluries quam semel uno eodemque die, super eodem & uno altari celebramus. Tertio, idem apud nos mos obtinet, quod uno Sacerdote celebrante Missam, quotquot alii præſentes sunt Presbyteri, habitu tamen dicentium Missam carentes, neque etiam consecrantes, (communicantes tamen) omni onere atque obligatione tam pro vivis, quam defunctis, elemosynisque eam ob causam acceptis Missam celebrandi, absoluti, & satisfecisse censentur. Quarto, Diebus verò Jejunii circa vesperam, imò quandoque exacto die solemus Missam celebrare. Quinto, Communicantibus autem administratur particula de ipsamet hostia majori sub qua celebratur, etiam si magnus foret communicantium numerus, sub hiis verbis Christi: *benedixit, fregit, deditque, &c.* Sexto, Timore infidelium non aservatur Sacramentum Eucharistiæ, neque ubi pro infirmis conservatur, lampas ulla accensa præpenditur.

Responsio.

Ad primum, Si volunt in azymis consecrare, non videntur prohibendi, laici verò à communione sub utraque specie pedetentim arcendi sunt, cum id tanti faciat Tridentina Synodus *Sess. 21.* Totus enim Christus sub una specie continetur, & in usu calicis magnum est periculum effusionis.

Ad secundum, Non peccatur sæpius una die in eodem altari celebrando, & tamen ea consuetudo mala non fit.

Ad tertium, Non satisfaciunt elemosynas pro Missa collatis, nisi qui sigillatim ritè celebrant, & consecrant: tamen si dissimulandum non est, quod asserunt Paludanus in 4. *dist. 45. q. 2. D. Antoninus part. 1. tit. x. cap. 2. §. 4.* & Silv. Ver. *Missæ nu. 1. x.* videlicet Sacerdotem posse una Missa satisfacere multis, quibus Missam promisit ob acceptas diversas elemosynas, si ipsi id sciunt, vel scire tenentur, quia scienti & volenti non fit injuria. Hæc illi. Quæ sententia quia probabilis est, tolerari posset mos Sacerdotum Maronitarum, si in e-

Eusebius
Pontifex.
Innocentius
Pontifex.

Antoni-
nus.

Paluda-
nus.

Si aliter
sine scanda-
lo fieri
non potest
se-
vetur an-
tiqua con-
suetudo

inter se conveniant, ut Missa, quae in communi dicitur, aut legitur à multis, applicetur iis qui elemosynas contulerunt, cum ipsis ea consuetudo Sacerdotum perspecta jam sit, ut probabile est.

Ad quartum, Huiusmodi mos mutandas non videtur, nam antiquus fuit in Ecclesia, cum Concilium Cabilonense relaxatum de Consecr. dist. 1. Can. Solent. præcipiat, in jejuniis quatuor temporum circa vespertinas horas, in Sabbato vero sancto circa nocturnum Missarum solemniter celebrari. Id quod licet jam diu Latinis Ecclesia remiserit, nostræ consuetudinis imbecillitati, tamen ubi servari potest, non modò tollendum non videtur, sed collaudandum etiam, quo diutius protrahatur jejuniis hora comedendi, quam non nisi vespertinam olim fuisse tota Quadragesima, idem Concilium declarat: quæ consuetudo ad tempus usque D. Thomæ Aquinatis ferè perduravit, quia, ut ipse testatur 2. 2. q. 147. art. 7. suo tempore jejunabatur usque ad horam nonam, quæ, ut *ibidem* annotat Cajetan. est hora tertia post meridiem, ut nempe jejunantes Christo comparerentur usque ad horam nonam, qua expiravit. Quæ item hora, quia peractum est cruentum sacrificium, non indecorè in eandem horam deferretur incrementum.

Ad quintum, Non damnandus videtur is ritus, si non ex superstitione fiat, sed ex pio affectu in ea Evangelii verba, *Benedixit, fregit, deditque.*

Ad sextum, Servetur quod in ipsorum Synodo 12. Constitutione decernitur, & quod necessitas jubet.

De Confessione. §. 4.

Quod ad Confessionem atinet. Primò, Obsequium Sacerdotum peritorum, singulis terris & oppidis, villisque proprio Pastori constituendo non sufficit eorum numerus; hinc ad diversa loca diversi Sacerdotes confessiones excepturi mittuntur, sicut ovilia Pastore privata quandoque remanere cogantur. Secundò, Et quia hæc auctoritatem à sancta Sede Apostolica mihi particulariter concessam ignoro, etiam me lateat quousque in alios eadem extendenda sit. Quapropter Sanctitas Vestra hæc in re mihi limites præscribere non dedigneur. Tertio, Insuper informatum me velim Brevis Sanctitatis Vestræ, quod & aliis ostendere possim, num antiquæ penitentiae observandæ sint, num verò arbitrariæ imponendæ.

Responsio.

Hortetur ut Ecclesie Romanæ consuetudo instituat & servetur.

Ad primum, Propter magnam, ex propriorum Pastorum in suis Ecclesiis residentia, utilitatem, gravissimè in sacris Canonibus, & Tridentino Concilio commendatam, magnopere conandum esset, ut quo ad ejus fieri poterit, proprii Pastores singulis paræciis oppidive deputentur. Et per hæc intra summo Pontifici supplicandum esset, ut aliquos eò Sacramentorum idoneos ministros mitteret, qui & præsentem Ministrorum paucitatem sublevent, & alios subinde alerent ac docerent, qui sibi deinceps succederent.

Servetur eorum consuetudo.

Ad secundum, Huic Patriarchæ concedenda videntur præcorum Patriarcharum privilegia, quæ habentur de privilegiis & excessibus privilegiorum Cap. Antiqua, cum expositione Doctorum: nec deneganda facultas absolvendi ab omnibus censuris & casibus propter molestiam transmarinæ navigationis evitandam: atque hæc concessio,

quò fuerit amplior, eò minus ipsis videbitur laboriosus & gravis, novus ad Ecclesiam Romanam reditus ac subiectio.

Ad tertium, Arbitrariæ penitentiae concedendæ videntur, commendandæ tamen antiquæ, & ad eas populus suaviter inducendus, cum experiamur, rigidarum penarum relaxatio, ad quantam licentiam in peccando Christianum populum deduxerit: dummodo illorum antiquæ penitentiae recognoscantur: & si oportuerit, expurgentur.

Quod utriusque utantur prout necessitas postulat.

De Matrimonio. §. 5.

Quantum ad Matrimonium atinet. Primò, Gens nostræ nationis indaci non potest ad intelligendum, illicitam esse repudiationem uxorum etiam in adulterio repertarum; quas ita repudiatas rursus matrimonio associari posse existimant: quare, &c. Secundò, Qualiter cum utriusque sexus hominibus taliter repudiatis, postmodumque de novo matrimonio copulari, sit disponendum? Tertio, Et nam eorum proles legitima sit, & in Clerum admittenda nec ne? Quarto, Item credimus viros ad quartas nuptias, feminasque ad easdem non esse admittendos. Quintò, Idem num licitum sit Christianis cum Schismaticis matrimonium contrahere (quod pro dolor sæpe fit) aut non? Sextò, Scire etiam desidero, quousque mihi liceat circa matrimonium dispensare? Septimò, De impedimento publicæ honestatis non cognoscimus, quod tamen quandoque incurritur, desideroque cum talibus dispensari. Octavo, Credimus etiam illicitum esse patrem & filium cum matre & filia, duosve fratres cum duabus fororibus matrimonio posse copulari.

Responsio.

Ad primum, Constat divortio ob fornicationem habito, matrimonii vinculum non solvi, sed quia affirmat Patriarcha id suæ nationi incredibile videri, per commodum esset hanc Catholicam veritatem illis promulgare, certissimis Scripturarum Patrumque auctoritatibus & rationibus communitam.

Ad secundum, Quia prioris matrimonii vinculum adhuc durat, faciendum est, quod Apostolus præcipit 1. Cor. 7. *Præcipio non ego, sed Dominus, uxorem à viro non discedere; quod si discesserit manere in nuptiam, aut viro suo reconciliari.* Separandum itaque est secundum matrimonium, & redeundum ad primum, si ambo conjuges vivant: alioquin manere possunt cum iis, quibus jam juncti sunt; dummodo denuo spontè contrahant; petinde ac si nihil ante contraxissent.

1. Cor. 7.

Ad tertium, Liberi ex huiusmodi matrimoniis, quæ vera putabantur, cum non essent suscepti, ut in clerum recipi possint, auctoritate Apostolica legitimi declarentur. Cum legitimi filii in jure censeantur nati ex matrimonio, quod vel legitimum erat, vel legitimum putabatur, ut colligitur ex C. Cum inter, & ex C. Ex tenore, qui fil. sing. legit.

Non videntur alia declaratione indigere.

Ad quartum, Hic usus est contra illud Hieronymi 3. 1. q. 1. Can. *Apetiant: Non damno, inquit, bigamos, imò nec trigamos, etsi dicit potest ob bigamos. Infra: Ego nunc voce proclamo liberam, non damnam in Ecclesia bigamiam, nec trigamiam, & ita licere quinto & sexto, & ultra, quomodo & secundo marito rursus nubere.* Hæc ille: & ratio in promptu

promptu est, quia ex nuptiis quotiescunque repetitis existunt & bonum proles, & remedium concupiscentiæ; Catholicè itaque non sentit, qui id licere negat.

Ad quintum, Non licet contrahere cum Schismaticis & hæreticis, cum id prohibeatur 28. q. 1. *Can. Cave*, ex D. Ambr. *Can. Non oportet*, ex *Conc. Agathensi*. Item Concilio Chalcedonensi *Can. 13*. Hoc tamen impedimentum non dirimit contractum: tenet enim Matrimonium ratione characteris baptismalis ex D. Thoma *quarto dist. 39. q. 1. art. 1. ad quintum*, & communi sententia Doctorum, quoad habitationem tamen separandi essent, si fidei periculum Catholicis immineret, *Cap. Quæsitiv. de divor.*

In utroque casu servetur antiqua Patriarchæ consuetudo.

Ad sextum, Idem videtur dicendum, quod supra ad secundum de Confessione.

Ad septimum, Libera est summo Pontifici dispensatio in hoc impedimento, cum nihil habeat divini Juris. Ad octavum, Potandum non est non licere contrahere duos fratres simul cum duobus fororibus, aut patrem cum matre, & unius filium cum filia alterius. Affinitas enim non est in cognatos contrahentium; sed inter unum contrahentem, & cognatos alterius contrahentis, ex 6. *Quod super his de consang. & affin.*

De Ordine. §. 6.

Quantum ad Sacramentum Ordinis attinet. Primò, in nostro Pontificali conferuntur Ordines sine forma per modum precationis, dicendo, Ut eligas hunc in Diaconum, Presbyterum. Et si quid in hoc sit dubii, nobis insinuare dignemini, quanquam in posterum secundum Pontificale Romanum, quod modo de novo à Legatis Sanctis. Vestra in linguam nostram vulgarem est traductum, illos conferemus. Secundò, Creamus insuper pueros 5. vel 6. annorum subdiaconos, sine obligatione legendi horas Canonicas. Tertio, Neque etiam confertur apud nos Diaconatus vel Sacerdotalis dignitas, nisi his, qui prius (contra tamen usum Ecclesiæ Romanæ) cum virgine contraxerint; cum vidua vel corrupta non item: quibus tamen secundæ nuptiæ sunt interdictæ. Quarto, Dubium insuper nobis est, an iis, qui ordinati sunt sine auctoritate vel literis dimissorialibus Patriarchæ, vel proprii Episcopi, in tali sine Ordine, vel suspensi, vel irregulares, similiterque Episcopi sine Ordine auctoritateque Patriarchæ.

Responsio.

Ad primum, Posthac juxta Pontificalis Romani ritus habeantur ordinationes. Quæ vero ante hac præter illud factæ sunt, quales fuerint, judicari certo non potest, nisi huc mittant illi suum Pontificale, ut ejus ritibus & caeremoniis perspectis facilius de re tota statuatur.

Ad secundum, Sapienter Ecclesiæ (*dist. 77. & 78.*) in ordinandis, non solum usum rationis requirit: sed perfectam magis, minusve ætatem pro Ordinum varietate, idque tum ratione characteris, qui cum sit potestas exercendi conferendique, quæ ad DEI cultum pertinent, tradi non debet, nisi in ea ætate, quæ hujus potestatis exercendæ sit capax: cum ratione annexi voti castitatis, quo nullus nisi sciens & volens debet obstringi, itaque in sexta Synodo Constantinopolitana *Can. 14. & 15.* statuitur, ne Diaconus ante 25. annum

creetur, nec Subdiaconus ante 20. nec Presbyter ante 30. quæ tempora licet varie mutata sint, inducenda tamen sunt Maronitæ, ut Tridentini Concilii tempora obverteat *Sess. 23. cap. 12.* Dummodo intelligatur Ordines ante usum rationis collatos valere ex communi sententia Theologorum, in *quarto Sent. dist. 25.* Tenentur etiam omnes ordinati ad horas Canonicas, saltem illi nationi consuetas, & à viris doctis recognitas; non solum beneficiati, sed etiam qui sunt in sacris sine beneficio, ex D. Thoma 6. *Quodlib. & in 4. dist. 25.* ex Panor. in *C. 1. de celebr. Miss.* ex Cardinale in *Clem. 1. eo rit.* & communi sententia.

Ad tertium, Cum Stephanus Papa (*dist. 31. can. Aliter*) tradat Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes matrimonio copulati sint, cumque id illis nunquam interdixerit Ecclesiæ, nec videtur interdicens Maronitis: lex enim cælibatus semper gravis visa est Græcis, propterea conjugium permittum est illis. Sic enim scribit Clemen. III. *C. Quæsitum de pœnitent. & remiss. Sacerdotibus Græcis legitimo matrimonio licet uti.* Et clarius Innocentius tertius *C. Cum olim*, de cler. conjug. *Orientalis Ecclesiæ votum continentia non admisit, quoniam Orientales in minoribus Ordinibus contrahant, & in sacris utuntur matrimonio jam contracto.* Hæc illi. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad matrimonium non compellantur, qui cælibes esse vellent: sed ad id potius piis hortationibus inducantur.

Ad quartum, Benè res se habet.

De Conciliis. §. 7.

DE sacris vero Conciliis, nullam aliam notitiam habemus, quam de quatuor generalibus: hinc quid alia Concilia generalia circa consuetudines innovarint, vel abrogarint prorsus ignoramus, &c.

Responsio.

Quoniam quatuor tantum Concilia generalia habent, & postulant de reliquis edoceri, necessarium videtur ad tantæ rerum divinarum ignorantiam consulendum, jussu Summi Pontificis ab aliquot Theologis colligi in libellum omnes Catholicas & Orthodoxas propositiones, ceteris Conciliis generalibus sancitas, tamen Concilium Tridentinum totum posset ad eos mitti in Arabicam linguam convertendum, idem de Catechismo ad Parochos.

De variis rebus. §. 8.

Quod ad diversas vero res alias attinet. Primò, Quæro, quid statuendum mihi erit, circa certum populum diocesis nostræ vulgariter Bianchi nominatum, meâ tributorum seu mortis, Mahumeticæ legis ritus externos obeuntem, qui tamen nostro ritu baptizatur & jejunit, confessionem, sacramque communionem maximè exoptans. Secundò, Item num modus noster jejunandi sit validus, qui sic instituitur, ut toto die in jejunio transacto, vespere tamen interruptam cœnam in dormiendi usque tempus prorahamus. Tertio, Cavetur insuper exactissimè, ne mulieribus menstruum patientibus sacra Synaxis, vel oleum Sanctum administrentur, multoque minus in Ecclesiâ intromittantur. Quarto, Lapides altarium nostrorum sacri Oleo christiatis uncti

Clemens.

Innocent.

Sed ad-

monendi

sunt, quod

illi Episcopi

quæ ante ordinationem

non sunt ad Patriarcham

legitime electi, etiam cõsecrati

tur, vel ut ipsi dicunt, ordinati

non sunt: quæ non sunt: Episcopi ne dum suscipiuntur executione ordinationis Episcopatus.

Quod curabimus Concilium Tridentinum & Canones necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

Quædam de postulationibus nostris necessarios aliorum Conciliorum ad ipsorum in eorum idioma transmittere.

undati sunt, non adhibitis sacris Sacerdotum reli- quis, super quibus num recte celebratur nec ne? Quid, Ornatus iidem Ecclesiarum nostrarum, velaminaque alba altarium bombycina sunt, propter lini penuriam. Sexto, Præterea cum Pontificale Romanum statuat jubeatque singulos Episcopos ultramarinos omni triennio Romam venire de Ecclesiarum ipsorum statu deposituros, num & nostri ad idem teneantur nec ne, sufficiatque propter itineris difficultates Turcarumque pericula, quempiam eorum nomine delegare?

Ad sextum, Ob magnam locorum intercape dinem denegandum non videtur, quod petunt, ut satis sit unoquoque triennio, unum Episcoporum omnium nomine Romam destinari.

non ad- fit aliqua supersti- tio.

Constitutiones aliquot dandæ in Synodo Provinciali Reverendissimi Patriarchæ Maronitarum.

§. 2.

PRIMA, ut in posterum inter nationem nostram, nec in Ecclesiis, nec extra dicatur cum Trisagio, Quando crucifixus es, vel Quando mortuus es, vel Quando resurrexisti, &c. sed solum in hunc modum: Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis, miserere nobis: extra verò Trisagium dici poterit in piam commemorationem Passionis Christi.

II. In posterum tam masculi, quam feminae octiduani baptizentur, neque post baptizati- onem communicent, aut chrismentur, qualiter ha- denus fieri solitum est: chrisimate tamen inun- gantur, idque super capite post baptismum, qua- liter consuevit Ecclesia Romana.

III. Singulis annis, die Jovis sancto conse- cretur chrisma cum reliquis oleis sanctis, & ve- tus exuratur coram venerabili Sacramento, nec alia adhibeatur materia præter oleum olivarum, & balsamum, cum consecratione & ordine secun- dum ritum Ecclesiæ Romanæ.

IV. Sacramentum Confirmationis pueris octavum agentibus annum conferatur, idque in fronte à Patriarcha, vel Episcopis juxta ritum Ec- clesiæ Romanæ, non autem à Sacerdotibus cum baptismo, uti hætenus consueverunt.

V. Sanctum Eucharistiæ Sacramentum in pos- terum non administretur, nisi usum rationis ha- bentibus, ut nimirum dignè sumatur secundum S. Pauli Apostoli admonitionem, usumque & mandatum sanctæ Ecclesiæ Romanæ.

VI. Insuper quia (ut notum vobis est) inter tot schismaticas nationes habitantes, nostri illo- rum libris mixti sunt, summis etiam cum erro- ribus contra Romanam Ecclesiam; hinc nobis perplacet, si RR. Patres à V. Sanctitate missi ad nos, libros de iis Anglorum, Augustino Episco- poscribit dist. 5. Can. Ad eas: Mulier, dum ex consuetudine menstrua patitur, prohiberi Ecclesiam intrare non debet: quia ei natura superstitiosa in cul- pam reputari non debet, & pro hoc quod invita pati- tur, injustum est ut Ecclesia ingressu privetur. Novimus namque quod mulier, que fluxum sanguinis patiebat- ur, post tergam Domini humiliter veniens, vestimenti ejus sumbriam tetigit: atque ab ea statim sua infirmi- tas recessit. Si ergo in fluxu sanguinis postea lauda- biliter potuit vestimentum Domini tangere: cur etiam, qua menstrua patitur sanguinis, ei non liceat Ecclesiam intrare? Si enim ea bene presumpserit, qua vestimen- tum Domini in languore postea tetigit, quod uni per- sona infirmanti conceditur, cur non concedatur cun- ctis mulieribus, qua natura sua vitio infirmantur? Sancta quoque communionis ministerium in eisdem diebus percipere non debet prohiberi. Si autem ex vene- ratione magna recipere non presumpserit, laudanda est; sed si susceperit, non est judicanda. Hæcille.

VII. Cæterum ut fides pura, & obedientia sincera inter nostras nationes, erga sanctam Ca- tholicam Ecclesiam Romanam conservetur, quoties inter nos novus Patriarcha eligetur, lubi- tō Oratores ad Sanctitatem suam pro confirma- tione ejusdem delegentur, qualiter fecit antecef- fore nostri tempore Reverendissimi Patriarchæ Jeremiæ bon. mem. quod ipsum etiam à me ultimo observatum est: similiter quotiescunque creabitur novus Pontifex Romanus, transmitten- da erit à pauperula nostra natione obedientia nomine Patriarchæ, totiusque Cleri, & populi Maronitarum. Et omni triennio, si idem Patriar- cha Romam, sedis, & officii sui rationem redditurus Sedi Apostolicæ, proficisci nequeat, ad minus expedire aliquè fidelem & diligentem, ac in omni- bus benè informatum, qui suæ Sanctitati rationē reddat,

Responsio.

D. Thom. & Cajet. 2. 2. q. 3. docent aliud esse occultare suam fidem in Christum, aliud profiteri religionem falsam. Illud non semper malum, non enim necessaria confessio fidei, nisi cum interrogatur, vel utiget neces- sitas proximorum, vel scandalum, &c. Hoc vero nunquam licet nec verbo, nec facto, cum utroque modo Christus æquè negetur, etiamsi corde cre- datur. Inde qui in tormentis Christum negant, quamvis animo fidem retineant, damnantur xi. q. 3. Can. Existimat, ab Hieronymo, Can. Non so- lum, ab Augustino, Can. Nolite, à Chrysostomo: & credete id licere, pertinet ad hæresim Elcefita- rum; de quibus Euseb. lib. 6. cap. 28. Contra quos O. Igenes in Psal. 32. scribit: Quia corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem: qui negavit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cælis est. Ex quo patet hos populos Alborum in statu damna- tionis esse, si metu tributorum seu mortis vel ob- eunt externos ritus Mahometicæ legis, vel habi- tum aliquem gerunt per se institutum ad eam pro- fitendam, ut disertè Cajet. ibidem Sy. v. Ver. fides §. 5. aliique.

Ad secundum, Conandum est, ut Jejanium non multis interruptis connectionibus fiat, sed unico tantum, id enim Ecclesiastico jejanio neces- sarium esse asserit D. Thom. 2. 2. q. 147. art. 6. & Theologi reliqui in 4. dist. 25.

Ad tertium, Menstruas nec Eucharistia, nec oleum sanctum, nec Ecclesiæ ingressus inhiben- dus, nisi ipse ex devotione abstineant. Sic enim de iis D. Gregor. Augustino Anglorum Episco- poscribit dist. 5. Can. Ad eas: Mulier, dum ex consuetudine menstrua patitur, prohiberi Ecclesiam intrare non debet: quia ei natura superstitiosa in cul- pam reputari non debet, & pro hoc quod invita pati- tur, injustum est ut Ecclesia ingressu privetur. Novimus namque quod mulier, que fluxum sanguinis patiebat- ur, post tergam Domini humiliter veniens, vestimenti ejus sumbriam tetigit: atque ab ea statim sua infirmi- tas recessit. Si ergo in fluxu sanguinis postea lauda- biliter potuit vestimentum Domini tangere: cur etiam, qua menstrua patitur sanguinis, ei non liceat Ecclesiam intrare? Si enim ea bene presumpserit, qua vestimen- tum Domini in languore postea tetigit, quod uni per- sona infirmanti conceditur, cur non concedatur cun- ctis mulieribus, qua natura sua vitio infirmantur? Sancta quoque communionis ministerium in eisdem diebus percipere non debet prohiberi. Si autem ex vene- ratione magna recipere non presumpserit, laudanda est; sed si susceperit, non est judicanda. Hæcille.

Ad quartum, Dispensari posset, donec mittan- tur commodè reliquiæ, quæ portatili altari inse- rantur.

Ad quintum, Concedendum videtur, ut utan- tur in Ecclesiæ ornamento, telis bombycinis, ob lini penuriam.

Servetur antiqua consuetudo dñi modo

byret... in... 12... 12... entia... entur... altem... nitias... factis... in 4... dima... can... latio... onlati... ecle... lex... ecis... nim... n. &... licet... nem... de... entia... Dris... onio... que... num... ad... Euseb. Rom. 10. Matth. 10. Cajetan. Sylvest. D. Thom. D. Greg.

Patriarcha Maronitarum

reddat, transmittereque tenebitur. Paratissimi interim nos semper quicquid sanctissimæ Sedi in salutem animarum nostrarum placuerit mandare, sincerissimè acceptare.

VIII. Item quando RR. PP. Legati Sanctitatis S. ad vos visitandum Ecclesiarum vestrarum causa, ritumque administrandi Sacramenta inspecturi, (qualiter eosdem obestatus sum) venerint; meam, vel alicujus Archiepiscopi eorum meorum præsentiam dignentur. Quare supplico charitati vestræ, velitis eosdem benigno vultu, debitoque honore, & rationi consono recipere, cum patri relicta suæ Sanctitatis mandato pro salute vestra, tot maria & pericula fuerint dimenssi; saluiferisque eorum mandatis, & circa Ecclesiam salutemque vestram præceptis morem gerite; nullam in ostendis libris, statumque Ecclesie vestræ explanando difficultatem facientes: verum quicquid circa ritum rectè administrandum Sacramentorum, & vestram, oviumque vestrarum salutem præceperint, sincero corde, paratoque ad obediendum animo amplectamini, & salubres eorum admonitiones & ordinationes scriptis mandate, ne memoria excidant, quæ omnia, divina favente gratia, sum executurus; hæc enim est voluntas Sanctitatis suæ, & dilecti nobis fratris Cardinalis Caraffa, simulque id ipsum à vobis postulamus.

IX. Præter ea, quæ sua Sanctitas mandat, & dilectus frater & protector noster Cardinalis Caraffa, vos insuper monitos velim (quod & vobis notum est) malis utriusque sexus homines nationis nostræ esse salutarium instructionum ad fidem pertinentium ignaros: quare vos obestor gnavam instruendo ovili vestro in hisce, quæ animarum salutem tangunt, operam dare velitis, præcipueque in oratione Dominica, & salutatione Angelica, decemque præceptis decalogi edocendis, cum hocce proprium vestrum officium concernat.

X. Curetis insuper Ecclesiastica cuncta sint quam mundissima, & præsertim corporalia, calices, patinæque, super quibus consecratus, poniturque sanctissimum Corpus & Sanguis Christi.

XI. Nullas etiam in posterum Missam celebrare præsumat sibi altera hostia, quam eaque utitur Ecclesia sancta Romana, composita nimirum ex solo polline & aqua, & quousque dabitur copia ferorum formandarum hostiarum, statui-mus paucula similia ferra pro tempore inter nos extantia distribuantur, sic uti quæ Ecclesie possit satisfieri.

XII. Sanctissimum quoque Sacramentum in loco nitido & securo asservetur, illique semper lampas accensa præpendatur, atque id ipsum ad minus singulis mensibus Romanæ Ecclesie ritum renovetur.

XIII. Item Missæ in ipsa Ecclesia devotè celebrentur, nec inter cantandum novus versus ante finitum priorem incipiatur: sciendum enim est nos cum DEO benedicto pro impetratione rerum nobis necessariorum tractare.

XIV. Ornamenta etiam Ecclesiastica, ubi forduerint lavanda sunt, cum nihil de earum consecratione per lotionem detrahatur, contra quorundam tamen opinionem; corporalia autem prius à Sacerdote abluenda sunt, deinde per laicum quemvis, ut sic videlicet omni puritate & nitiditate Deo omnipotenti serviantur.

XV. Quoties autem in Ecclesia divinum officium celebrabitur, unus ad minimum cereus, aut oleaceum lumen ad finem usque accendatur,

summaque cum devotione silentium in Ecclesia observetur.

XVI. Sit quoque in omni Ecclesia vas aliquod conservandæ aquæ lustralis ritu Romanæ Ecclesie, cujus benedicendi modum & formam, singulis videlicet diebus Dominicis vobis trademus.

XVII. Sanctum verò chrisma, aliaque olea sacra, singulis diebus Jovis sanctis, posthac à nobis renovanda, & per totam diocesim distribuenda, in loco nitido asservanda sunt, non tamen sanctissimo Sacramento miscenda.

XVIII. Neque in posterum Missæ celebretur calicibus vitreis, ligneis, vel æneis, sed aureis argenteisve, aut stanneis; quique nec stanneos habent, mutud ab aliquo sumant, quousque divino favente auxilio, Romanæque Ecclesie subventionem hinc providebimus.

XIX. Instabitis etiam summa cum diligentia, ut grex vester ad minus ter in anno communcet; Sacerdotes verò Diaconique sacro inservientes, pro necessitate salutis animarum suarum, sæpius sacram synaxim sumere moneantur.

XX. Omnis autem Diaconus aut Sacerdos singulis diebus horas Canonicas in Ecclesia, vel si id commodè fieri non possit, saltem extra, legere tenerit.

XXI. Dies quoque Dominici vel festi, in posterum melius colantur, ebrietatem, excessusque illicitos & inconvenientes exactem, quàm hæcenus fugiendo.

XXII. Quisque etiam vestrum fugiat juramenta, mendacia, & ingurgitationes, vitia nationi nostræ communissima, atque eo modo subditos vestros bono exemplo præcatis.

XXIII. Efficere insuper ut quàm possint maxime subditi vestri schismaticorum, hæreticorum, excommunicatorum, & infidelium conversationem execrentur; multoque minus cum eisdem, prout hæcenus, nuptiæ contrahantur: ne Christiani tantum sectarum hominibus prorsus fugendis commisceantur.

XXIV. Curandum in posterum, ne repudiâ ullam ob causam, ne quidem fornicationem, cum contractione novarum nuptiarum committantur: verum tali (quod avertat DEUS) interveniente vicio, separatio fiat habitatione tenuis, &c. & ita separata, si postmodum sese convertat, manique debita marito præstet, ob amorem DEI, qui contritæ & penitenti per confessionem censetur condonasse, rursus in conjugalem thalamum admittatur: ne forte conjugum alter per humanam fragilitatem in peccatum labatur; sunt enim Evangelica verba, ad mentem Ecclesie Romanæ intelligenda.

XXV. Non præsumat, nec Sacerdos, nec secularis, pecunias sub usuris ex onere.

XXVI. Item Reliquiæ Sanctorum, si quæ sint, in Ecclesiis in loco sacro & nitido asserventur, & summo honore ad majorem DEI gloriam afficiantur.

XXVII. Quicquid à debitis vacationibus vobis temporis superet, legendis bonis libris, impendite; hæreticorum scripta nationi nostræ frequentissima fugiendo: ex libris enim salutiferis quid vestris, subditorumque vestrorum animabus conducatur elicietis.

XXVIII. Sacerdotes uxoriibus carentes, nisi urgentissima necessitate requirente, feminis mixtum cohabitare non sinantur: religionem verò professis mulieribus, ne quidem matris, cognatis, fororibusque cohabitare non permittantur;

quom-

quemadmodum expressè *Canone 4. Concil. Nicani* cavetur.

XXIX. Prælati nullos gradus clericales, præfertim Sacerdotalem, aliis quam bonis, & doctis, bonamque famam habentibus conferant: & quisquis hisce donis caret, ad eisdem gradus aspirare non præsumat.

XXX. Moneo vos insuper, quod in posteram singulis annis hocce tempore Synodum faciemus; ad statuum & ordinandum de aliis rebus Ecclesiam nostram, Maronitarumque nationem concernentibus: quapropter paratissimi sitis hac moniti diligentissime venire, de aliis negotiis statuentis audituri.

XXXI. Ultimò vos moneo celebrare Missam pro vivis vel defunctis, quoties vos obligatos esse contigerit, quisque vestrum conscientiam suam exsolvat; neque enim satisfit, nec lat est uno celebrante cæteros præsentis secundum ritum Ecclesie nostræ simul legere; absolutè enim & integrè, & secundum obligationem Sacrum est celebrandum. Vos insuper obtestor divinam Clementiam precari dignemini pro salute sanctissimi nostri Papæ *Gregorij XIII.* dilectique fratris & Domini nostri Cardinalis *Caraffa* protectoris humilitatis, totiusque nationis nostræ, & pro cunctis gentis nostræ Fidelibus humiles ad DEUM preces effundere non dubitetis. Laus DEO. Factum in Canubis.

CAPUT VI.

Propositiones aliquot excerptæ tum è quibusdam libris Maronitarum, dum expurgarentur à Legatis Apostolicis, tum ex communi consensu, & quadam traditione receptis, quæ videlicet hærefes sunt manifestæ, vel erroneæ, vel superstitiosæ: qui etiam errores solent esse communes aliis nationibus Orientalibus.

Circa creationem.

PRIMò, anima rationalis ex divina substantia creatur. SECUNDò, animæ ab initio omnes simul creatæ fuerunt. TERTIò, quædam brutorum perfectæ species non fuerunt ab initio creatæ, maximè vero canis, & felis, quorum hanc existimationem *Leopamii*, illum vero à diabolo productum affirmant.

De Christo Domino & sancto Spiritu.

PRIMò in Christo una tantum est natura, una voluntas, una operatio. SECUNDò, Christus non comedit agnùm cum discipulis, quando postremò carnavit cum illis, sed alios cibos tantum: & intinxit panem, quem erat Judæ porrecturus ad consecrationem tollendam. TERTIò, Christus flagris caesus, spinis coronatus, ac purpura indutus fuit in domo *Caiphæ* Principis Sacerdotum. QUARTò, Christus post resurrectionem non habuit cicatrices, quas nec Martyres sunt habituri, quasque Discipulis ostendit, illa sibi tunc creavit, ut eos ad resurrectionis veritatem credendam per-

duceret. Quinto, Spiritus sanctus à solo Patre procedit.

De Iudicio.

PRIMò, non datur particulare iudicium. SECUNDò, nemo ingreditur regnum cælorum, nisi perfectò universali iudicio: Animæ Sanctorum in quodam amæno loco sub cælo asservantur, in quem locum Christus, & bonus laico iverunt, atque in hunc sensum intelligenda verba Christi, *Hodie mecum*, &c. Impiorum verò animæ extra præfatum locum custodiuntur ab Angelo sub cælo, sive prope locum Sanctorum, sive alibi, & *Infernus* dicitur: quo sensu accipienda sunt illa verba, *Mortuus est dies*, &c. TERTIò, Fideles essi in locum pœnarum eant, si in mortali peccato decedant; nihilominus tamen merito fidei, quam in Christum habuerunt, liberabuntur.

De Sacramento Baptismi.

PRIMò, nemini nisi Sacerdoti vel Diacono licet baptizare, etiam si urgeat extrema necessitas. SECUNDò, intentio ministri non requiritur necessario, sed talis est Fides Ecclesie. TERTIò, unctio chrismate facta in Baptismo essentialiter præbet Baptismo, ac proinde baptismus nullus foret sine huiusmodi unctioe. QUARTò, parvulus recens natus si contrectetur à matre ante ejus purificationem, immundus fit; ac proinde non baptizandus masculus ante quadragesimum diem, femina verò ante octogesimum diem, hoc est antequam mater purificata extiterit, ne infans ab immunda matre contrectatus novam contrahat immunditiam. QUINTò, infidelis mulier si ad Fidem convertatur non debet baptizari quam diu fuerit menstruata. SEXTò, masculus & femina si baptizentur simul contrahunt affinitatem. SEPTIò, hæretici qui ad Ecclesiam revertuntur rebaptizandi sunt. OCTAVò, Baptismus Joannis remittebat peccata. *Petitio.* Nondò, quid de parvulis Catholicorum à Schismaticis illorum ritu baptizatis?

De Sacramento Confirmationis.

PRIMò, non extat hoc Sacramentum apud Maronitas, quod sentiant tantum semel inungendum esse Christianum chrismate, scilicet dum baptizatur. SECUNDò, in oleo sancto chrisomatis est persona Spiritus sancti, sicut persona Christi in Eucharistia. TERTIò, hoc Sacramentum etiam à Sacerdotibus confertur. *Petitio.* Quid de chrismate præfatio ritu, & à Sacerdotibus?

De Sacramento Eucharistie.

PRIMò, panis fermentatus tantum consecrandus debet necessario esse recens, & illo die coctus, quod si huiusmodi non adsit, omittatur Sacramentum. SECUNDò, non sunt consecrandæ plures duabus hostiis pro qualibet vice; quod si cogatur Sacerdos ob aliquam necessitatem dictum numerum excedere, consecrentur non pauciores septem, vel si plures, curet numerum semper esse imparem. TERTIò, plures Sacerdotes celebranti assistentes, dicunt omnia quæ celebrans, exceptis consecrationibus, quo pacto censent singulos celebrasse, & satisfecisse elemosynis pro Missis collatis. QUARTò, laici communicant